

[Finansministeren.]

Som jeg har sagt ved andre lejligheder, vil jeg også gerne her udtrykke min overbevisning om, at det vil være muligt at forhandle alle disse spørgsmål til en løsning, som kan være tilfredsstillende såvel fra tjenestemændenes synspunkt som fra et almindeligt samfundssynspunkt.

De udtalelser om skattespørgsmål, som jeg gerne vil gøre nogle bemærkninger til, falder i 3 afsnit, nemlig 1) udtalelserne om kapitalvindingsafgiften og grundstigningsskylden, 2) udtalelserne om skattepolitikken i almindelighed og endelig 3) de bemærkninger, der blev gjort om socialdemokratiets forslag til en kildeskatteordning.

Den ærede ordfører hr. Erik Eriksen mente, at regeringen har haft svært ved at finde en linje med hensyn til kapitalvindingsafgiften og grundstigningsskylden. Om den sidste sagde det ærede medlem, at regeringen ville vente og se. Det er ingen korrekt udlægning. Regeringen har her i tinget ganske klart og forpligtende bundet sig til fiksering af grundstigningsskylden på grundlag af vurderingen i 1960. Og med hensyn til den særlige indkomstskat på fortjeneste ved salg af fast ejendom har regeringen fremsat et lovforslag, og man kan vel ikke forlange nogen klarere form for stillingtagen. Ved behandlingen af dette lovforslag både her i salen og i udvalget gav venstre og det konservative folkeparti udtryk for, at der foreligger et problem vedrørende de store fortjenester, som bliver taget hjem ved salg af jord, der overgår fra dyrkning til anden anvendelse, og at man var rede til en forhandling om dette problem. Fra regeringens og regeringspartiernes side erklærede vi os villige til en sådan forhandling med det sigte at finde en løsning, vi kunne enes om, og vi bad om at måtte få den løst skitserede tanke om en frigørelsesafgift nærmere udformet. Jeg finder det ikke helt rimeligt, at denne forhandlingsvilje nu skal belønnes med en udtalelse om, at vi har svært ved at finde vore egne ben. Snarere kunne vi sige — med al respekt for det ærede medlem hr. Axel Kristensens gode vilje — at det for os ser ud, som om oppositionen har haft noget svært ved at give sine tanker om frigørelsesafgiften en klar og konkret udformning. Jeg

skal i en senere sammenhæng give et eksempel herpå.

Det ærede medlem hr. Erik Eriksens bemærkninger om den almindelige skattepolitik var jo holdt i meget almindelige vendinger, men jeg forstod dem derhen, at venstre ønsker en betydelig forskydning af beskatningen fra indkomstbeskatning til forbrugsbeskatning. For det ærede medlem hr. Poul Møllers vedkommende er denne tendens endnu tydeligere og skarpere udtrykt: sigtet måtte være at fjerne indkomstskatten til staten for alle almindelige og jævne indtægter, sagde det ærede medlem — hvor så grænsen for disse indtægter måtte gå. Jeg forstod, at formløbet med en sådan omlægning først og fremmest skulle være at fremme opsparingen; en øget opsparing er nødvendig. Det er jeg enig i. Der kan vel være forskellige meninger om, hvor langt vi kan nå ved påvirkninger gennem skattepolitikken, men heller ikke jeg er af den opfattelse, at det er nytteløst at gøre noget ad den vej. Afgørende er imidlertid nok, at befolkningen har indtægter, som der kan spares op af.

Jeg kunne måske i denne forbindelse gøre den indskudte bemærkning til det ærede medlem hr. Aksel Larsen, at sådan set kunne man godt være enig i hans kritik af den voldsomme reklame og den stimulan, måske også til et unødvendigt forbrug, som ligger deri. Derimod tror jeg ikke, det er nogen god idé at ville beskatte reklamen på den måde, som det ærede medlem var inde på. Allerede når vi skulle til at definere, hvad der skulle forstås ved reklameudgifter, ville vi nok komme i en vanskelighed, og den næste vanskelighed ville komme, når vi skulle til at kontrollere disse forhold. Jeg tror ikke, at det ville blive muligt uden store vanskeligheder, og nogen forenkling ville det i hvert fald ikke være.

Som det fremgår af det skattepolitiske program, som socialdemokratiets hovedbestyrelse og folketingsgruppe vedtog i mandags, ønsker også vi forskellige lettelser i den direkte beskatning, og vi sagde ganske klart, at i det omfang, det af denne grund blev nødvendigt, måtte forbrugsbeskatningen øges, men vi sagde også lige så klart,